

Kladivo na čaroděje

PÁD DO REALITY

MARTINA D. ANTONÍN
JIŘÍ PAVLOVSKÝ

Kladivo na čaroděje

MARTINA D. ANTONÍN, JIŘÍ PAVLOVSKÝ

Kladivo na čaroděje

PÁD DO REALITY

KLADIVO NA ČARODĚJE 1,
II. SÉRIE

© Martina D. Antonín, Jiří Pavlovský, 2024
Cover illustration © Dominik Broniek, 2024
Cover © Lukáš Tuma, 2024
Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0213-5 (print)

ISBN 978-80-278-1497-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1498-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1499-2 (pdf)

Prolog

Myslím, že jsem byla první kosmonaut.

Ty octomilky přede mnou se totiž určitě nepočítají. A navíc by to byli astronauti, protože je poslali Američáni. Ale nepočítají se, takže jsem byla první já. Na oběžné dráze určitě. Proto se také nepočítají Dezík a Cygan. Protože nebyli na oběžné dráze. Jen je prostě posadili na balistickou střelu a vystřelili. Ano, ti dva podvraťáci byli až ve vesmíru. Ale špatně.

Já tam jsem dobře. Já už ano. Já jsem byla první.

Řekla jsem, že Dezík a Cygan byli podvraťáci. Je to ošklivé slovo, ale já jsem také byla podvraťák, takže ho říkat můžu. A nejsem mrtvá. Asi. Myslím, že nejsem mrtvá, takže... nejsem. Umřela jsem, protože bylo moc horko a já se bála tak strašně moc, že mi srdce bilo hodně rychle a pak najednou nebilo, ale... já nevím. Asi vlastně jsem mrtvá, ale jenom trošku.

Tím jsem si docela jistá. Že jenom trošku. Kdybych byla mrtvá úplně, nemohla bych očůrávat Mezinárodní vesmírnou stanici. Z toho mám velkou radost. Žádný jiný toulavý pes takové teritorium nemá.

Ale živá nejsem určitě. Chtěla bych být, protože bych pak mohla při každém oběhu kousnout Blázna, když mu prolétám kabinou. A on by na mě konečně měl dobrý důvod rvát. Ne jako teď, když řve, sotva mě uvidí.

Myslím, že Blázen je blázen. Proto jsem ho tak pojmenovala. Je blázen, protože na mě řve: „Vincenci, přestaň už zase být pes!“ A já nemůžu přestat být pes. A jmenuji

se Lajka. To přece ví každý. Vím, že to ví každý, protože mi to říkal Valerij Jazdovskij: „Bude tě znát celý svět, Lajko.“ Takže Blázen nemá důvod na mě křičet: „Vincenci!“ A také nevím, proč říkal: „Přestaň lítat po oběžné dráze a pomoz mi s těmi dveřmi!“ Protože když jsem mu je očůrala, řval ještě víc.

Ale přesto mám Blázna ráda. Už má tak dlouhé vousy, jako míval Valerij Jazdovskij, takže mi je sympatický. Škoda že nemá děti. Valerij děti měl a dovolil mi, abych si s nimi hrála. Jednou. Než mě poslali do vesmíru a já umřela, protože bylo moc horko a málo vzduchu a já se moc bála. Bylo by hezké, kdyby měl Blázen děti, ale je na té černé stanici beze jména sám. Úplně sám, jen s nauty, co nejsou ani kosmo, ani astro. Nevím, co jsou, ale jsou také hodně mrtví, takže jim na tom už asi příliš nezáleží. I když jsou mnohem méně mrtví než Gagarin.

Možná je vlastně dobře, že se k nim Blázen ještě nedostal. To by pak z něj byl také jinonaut a už by neřval. A to by byla škoda. Nemá sice děti, ale i tak se na něj při každém oběhu docela těším. Od té doby, co se na černé stanici beze jména najednou objevil, je každý oběh něčím jiný. Ne jako těch téměř sedmdesát pět tisíc předtím.

I když je pravda, že Mezinárodní vesmírná stanice orbitu trochu oživila. Hlavně měli spoustu myší. A mravence. Ale nic není tak zajímavé jako Bláznova stanice, která se před skoro čtyřmi tisíci oběhy objevila stejně zničehonic, jako on. Ta byla dva tisíce sedm set oběhů moc zajímavá, ke konci na mě pokaždé ječelo sedm lidí, jenže pak z nich všech postupně zbyli jen jinonauti.

Dokud byli jinonauti úplně živí, dělali kromě ječení ještě spoustu podivuhodných věcí. Měli tam červy a krysy a demony, a dokonce pár koček. Škoda, že jsem skrz stanici neprolétala právě kolem kočičích klecí – to

bych si hodně zaštekala. Ale myslím, že o mně pokaždé věděly a strašně se ježily a prskaly. Bavilo mě, jak se nauti v bílých kombinézách zpočátku jen zadumaně drbali na hlavě a zuřivě bušili do klávesnic počítačů. Tak strašně dlouho je nenapadlo prostě se podívat z okénka do vesmíru a uvidět mě. Myslím, že je to kočičí prskání přivádělo k šílenství skoro tak rychle, jako ta věc, kvůli které se nakonec navzájem přimrtvili.

To se stalo krátce poté, co mě konečně uviděli a začali ječet. Bylo mi líto, že to netrvalo dlouho, ale teď už vím, že by stejně nikdo z nich nebyl tak krásně bláznivý jako Blázen.

Také to na něj působilo, ale jinak. Rozhodně byl první, kdo se pokoušel těmi ocelovými dveřmi prohryzat. To nedělali ani jinonauti. Ti si jen z druhé strany rozdírali nehty, pak prsty a pak pahýly předloktí, jak se mu pokoušeli jít naproti. Ale on to udělal jen jednou. Pak se dva oběhy hrozně mračil a vrčel. A pak začal být tichý a jen ležel a zíral na ty dveře a já se bála, že je už také jinonaut, ale pak najednou zase vstal, otevřel tu kovovou schránku, která mu dávala jídlo a pití, vytáhl z ní jídlo a pití a hodil ho po mně. A pak přes skvrnu na okénku zase začal rvát: „Dělej si dál své kruhy a neruš ty moje, Vincenci!“

Nedávalo mi to smysl, protože jsme v tu chvíli oba létali na stejné orbite, já rychleji, a vůbec jsme si dráhu nerušili. Ale byla jsem ráda, že ještě není jinonaut.

A ze všeho nejvíc ráda jsem byla, když mě o osmdesát oběhů později začal chytat. To byla moc zábavná hra. Maloval obrazce na stěny, kterými jsem prolétala dovnitř a ven z kabiny, a pokaždé se moc mračil, když se nic nestalo. Myslím, že to byly dobré obrazce, občas mě i hodně nepříjemně zatahaly za srst, ale já se bála, že

když jednou zastavím, už se nerozběhnu, a tak jsem se pokaždé vytrhla.

Myslím, že kdybych zastavila, už bych nikdy neočůrala Mezinárodní vesmírnou stanici a nakonec by si ji přivlastnil jiný pes. To by se mi nelíbilo.

Proto jsem Blázna nakonec i kousla. To když nakreslil ty obrazce na sebe a vrhl se na mě sám. Chytil mě pevně-ji než předtím stěny a já zpanikařila. Nejsem na to hrdá. Zlý pes, Lajko!

Ale Blázen vypadal nadšeně. I když mě musel pustit, zůstal mu v dlani chomáč mých stříbrných chlupů. Začal výskat a dalších deset oběhů je různě rozmisťoval na dveře, zastrkoval si je do šatů a kreslil spoustu dalších obrazců.

Při jedenáctém oběhu svítil stejně stříbrně jako já, hlavně na té ruce, do které jsem ho kousla, a prošel zavřenými dveřmi k jinonautům.

Také je to nadchlo.

* * *

Den 1. Nebo už druhý. Těžko říct.

Můj milý deníčku!

Tak jsem zachránil svět. Přesně jak si Ester přála. Mrcha. Ze samé vděčnosti mě poslala na orbitu, asi abych se mohl spasenou zeměkoulí lépe kochat. Trochu jsem očekával, že zbytek lidstva to nadšení ze znovunabyté tvořivosti nezvládne a předvede mi naživo tu závěrečnou scénu z trojky *Terminátora* – rakety dlouhého doletu malebně křižující oblaka, pevniny a oceány – a pak že se mi tu ozve nějaký hlas z rádia, který bude žádat instrukce od Johna Connora, a já ho trpce zklamou.

Ale Googlenet propásl příležitost, neprobral se a já přestal civět na Zemi a začal zjišťovat, kde to, sakra, jsem.

Pár stovek kilometrů nad povrchem planety. V kovové cele čtyři na dva metry a stropem dva a půl. Bohatá výbava sestává ze dvou tenkých dek původně složených v rohu, nyní rozkopaných po podlaze, malého kovového stolku a židličky v druhém rohu a záchodu ve třetím. Nad stolkem je ve stěně zvláštní zdírka, ze které před pár hodinami vyjelo... no, nazvěme to jídlem. Dveře jsou bytelné a zevnitř postrádají jakýkoliv náznak otevíracího mechanismu. Nemají ani špehýrku, kterou by mě bachařka mohla chodit sledovat. Taky jsem nenašel nic, co by připomínalo sledovací systém, takže se tu buď hodně dbá na soukromí vězňů, nebo jsem jim prostě ukradený. A to by mě opravdu ranilo. Za ty roky pečlivého osinování v zadnici Sedmičky jsem si aspoň jednu kameru neustále namířenou na svůj záchod přece zasloužil.

Je to tedy vězení? Nebo kotec? Pochybuju, že by Sedmička vyrobila a poslala na orbitu něco takového jen kvůli mně... Každopádně se o mě nikdo nezajímá. Žádný uvítací výbor, žádný šéf vězení stanovující drsná, ale férová pravidla, žádný bachař, který by mi při první příležitosti ukázal, že ta pravidla platí jenom pro hodně, poslušné a pokorné hochy...

Žádní lidé, kteří by nakonec pochopili, že mě ve vlastním zájmu raději chtějí mít na svobodě a co nejdál.

Jak teda odtud? Mám čekat, že mě Ester vyzvedne? Proč to vůbec udělala? Bude mít hodně co vysvětlovat, ale zatím se nezlobím. Moc. Zatím to budu brát jako hodně exotickou dovolenou... Zatím.

Hledají mě ostatní? Vincenc určitě ano. Ten to jen tak nenechá. A půjde rovnou za Ester, takže... Takže proč tu ještě trčím?

Dostanu se odtud když tak sám? Zatím mi to tak nepřípadá. Fyzickou silou ven neprorazím (a prorážet

cokoliv na vesmírné stanici fakt nezní nejmoudřeji) a magické pole Země buď ještě nedorostlo, nebo až sem vůbec nedosahuje. Každopádně necítím ani ťuk. Řešení s pomocí kouzel taky padá.

Tohle píšu na toaleták, který vypadl ze zdířky. Propiskou, kterou jsem měl náhodou v kapse. Dochází v ní inkoust, budu muset vymyslet nějakou náhradu... nebo se na celou tuhle pakárnu s deníčkem prostě zvysoka vykašlu.

* * *

Den asi tak čtvrtý?

Můj trhací deníčku,
neptej se, čím do tebe píšu.

Nebo ano, je to epické. Tři dny... tři? Ale dva určitě... Tři dny jsem ostřil tu hliníkovou lžici, co vypadla s prvním jídlem. A inkoust je z tý strašný omáčky. Dobrý, co?

Tři dny ostřím kus příboru, abych o tom mohl napsat na hajzlpapír.

A teď asi budu čekat, až mi dá někdo lajk.

* * *

Den asi tak pátý

Vesmír. Nejzazší hranice. Odvážně nakopnout realitu tam, kam ji ještě lidská noha nenakopla.

Pořád žádný lajk. Můj hluchý deníčku, asi ti blbne připojení.

* * *

Den asi tak desátý

Klaudie, slibuju, že ti budu víc naslouchat.

Waltře, slibuju, že tě jednou měsíčně pochválím.

Vincenci, slibuju, že půjdeme do nonstopu rozkopat někomu držku.

Hlavně už si pospěšte.

* * *

Začínám měknout. Před chvílí jsem si utřel zadek mnohem srdceryvnější verzí.

Asi použiju i tuhle.

Nebo radši ne. Budu se na ni dívat a říkat si, jak je to se mnou zlý a že to nesmí být horší.

* * *

Den asi tak třináctý

Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda.
NUDA!

Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda.
Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda. Nuda.

* * *

Vzteky.

* * *

Den asi tak sedmnáctý...

Můj dvouvrstvý WC-terapeute,
až se dostanu zpátky na Zem, tak Ester zabiju.

* * *

Den asi tak sedmnáctý, doplněk.

Pomalů.

* * *

Den asi tak dvacátý

Můj zatím nepodělaný hajzlideničku,
co když je to okýnko jenom obrazovka? Co když nejsem ve vesmíru a jenom ze mě někdo dělá vola? Vždyť tu funguje normální gravitace! Jak to? Rotuje ta stanice? Necítil bych to? Ne, blbost, to by to tu celé muselo být zakřivené, nemůže to tu být tak velké, aby se to v téhle místnosti neprojevalo.

Co když vážně nejsem ve vesmíru?

* * *

Den asi tak pětadvacátý

Hajzlpape!

Někdo nebo něco je za dveřmi! Asi jsem to přilákal řevem, když jsem zkoušel, jestli nejsem někde na Zemi a nemůže mě někdo slyšet. Ale neodpovídá mi to. Jenom škrábe. Na ty dveře. Pořád. Nepravidelně, ale vytrvale. A když zavolám, škrábe víc. Proto říkám, že to je možná „něco“...

Ale stejně – nejsem sám!

* * *

Den asi tak třicátý

Můj drahý WC-cvokaři, prosím, oprav si v mé složce, že než se vrátím na Zemi a zabiju Ester, ještě nějak prořazím ty dveře a zabiju Škrabomila.

Škráb! Škráb! Škráb!

Myslím, že už není sám. A navíc bych přísahal, že je tu s námi všemi i něco... dalšího. Dlouho to o sobě nedávalo vědět, ale s příchodem Škrabomila to nejspíš zahájilo útok. Snaží se mi to dostat do mysli. Chabě, ale neúnavně.

Škráááááb!

* * *

Den už fakt doprdele nevím kolikátý

Škrabomilové škrábou. Temná přítomnost temní. Nikomu nechybím.

Za oknem proletěl stříbrný pes.

* * *

Druhý průlet

Zase! Je průhledný. Dobře se podle něj počítá čas. Proletí kolem třikrát za den. Asi.

* * *

Třetí průlet

Takhle jsem se netěšil ani na pokračování Johna Wicka.

* * *

Čtvrtý průlet

Hm, hezký, ale nějak to nikam nevede. Asi jako John Wick.

* * *

Pátý průlet

Nuda.

* * *

Šestý průlet

Zkouším na něj řvát. Nic.

* * *

Sedmý průlet

Je pravda, co se říká:

Ve vesmíru tě nikdo neslyší výt.

* * *

Třicátý osmý průlet

Myslím, že se přibližuje! Jestli to takhle půjde dál, povede jeho dráha za pár stovek průletů přímo středem mojí cely!

Takže plán zní... vymyslet plán.

I.

Felix Jonáš byl samozřejmě naprosto přičetný.

Neměl sebemenší důvod o tom pochybovat. I když na té tajemné stanici trčel už celé měsíce sám, odloučený od zbytku lidstva vesmírnou prázdnotou, a jediným společníkem mu byl pravidelně prolétávající, teskně vyjící stříbrný pes. A ještě to tiché škrábání z druhé strany dokonale zamčených dveří. Na to nesměl zapomínat. Doslova *nesměl*, protože nikdy neustávalo a nikdy nezačalo být natolik pravidelné, aby ho mohl začít ignorovat. Už celé roky poslouchal, jak mu o sobě kdosi nebo cosí dává vědět, a stále se mu nedařilo rozpoznat, jestli se v tom škrábání ve skutečnosti neskrývá nějaký nesmírně důmyslný způsob komunikace. Morseovka to nebyla. Tu už vyloučil, když ho tehdy popadlo dočasné pominutí smyslů a pokusil se do dveří vyhryzat signál SOS.

Navzdory všemu zůstával dokonale přičetný. Opravdu. Nějaké to desetiletí samoty a beznadějných pokusů dostat se z maličké ocelové místnosti s výhledem na matičku Zemi ho přece nezlomí. A byl tu s ním Vincenc. I když zase jako pes. A navíc astrální. Zpočátku to byl dobrý vtip, zasmál se mu možná i dvakrát, ale ke konci prvního století poněkud vyčpěl.

Ne, Felix rozhodně nezešílel. Sice měl pocit, že na něj něco mimosmyslově doráží a pokouší se mu to vyžrat mozek z hlavy, ale horší než Troškovy filmy to nebylo. A také si samozřejmě uvědomoval, že ho trochu zlobí vnímání času a že není na stanici několik století. Spíš už

završoval druhé tisíciletí. Ale to byla maličkost. Nezlobil se. I když ten prokletý potravní automat vydával jen kuře sedmi tajemných chutí. Tak dokonale tajemných, že ve skutečnosti nemělo ani jednu.

Ne, opravdu se nezlobil. Během těch eonů totiž prošel zásadní změnou a stal se lepším, laskavějším, chápavějším člověkem. Samozřejmě, Ester von Blaschkoff zabije, a to tím nejbrutálnějším způsobem, ale to se nepočítá. Jakmile se odsud dostane, předvede všem, jak se změnil. Aby se i oni mohli vyhřívat v paprscích jeho osvětlení.

Cítil se tak neskutečně šťastný, že chvíli miloval i své vězení.

Skoro chvíli. Čtyři celé sedmdesát osm setin okamžiku. Jedno kuře.

Ovšem to znamenalo, že se odsud musí dostat.

Cítil se na to. I když na něj z odrazu v okně hleděla existence tak zpustlá, že si už dávno měla pořídit nějakého Pátka nebo Wilsona, byl celkem ve formě. Slabší milénium strávil shazováním duchovního břicha a opětovným ostřením pera vyrobeného z hliníkové lžice, kterou mu tehdy, na počátku věků, automat poskytl k prvnímu jídlu. Hned po jeho lepší osobnosti to byla jediná věc, která mohla posloužit jako zbraň.

Ten přízračný pes nebyl Vincenc. To si Felix ve skutečnosti uvědomoval. Stejně jako to, že se vlastně pořád, i přes své osvětlení, pořád zlobí. A strašně. Zvlášť když se mu za lepších dnů vybavilo jméno jeho věznitelky. Ester von Blaschkoff. To byl další důvod, proč chtěl riskovat. Pomsta. Po těch miléniích bude tak sladká, jak kuře sedmi tajemných chutí nikdy nechutnalo. I když statisticky bylo prakticky nevyhnutelné, aby se přinejmenším jedna z těch sedmi chutí sladkosti alespoň přibližovala...

Ne. Dost. Vše měl připravené. Ze světélkujících chlupů a psího kousnutí získal potřebnou magii. Okultní znaky, vyryté do rudé a opuchlé kůže zaostřenou lžící a zvýrazněné hnědou omáčkou, mu stříbrně zářily všude po těle. Hmota jeho masa, kostí i všeho ostatního dostatečně zeslábla.

Doputoval na samý konec času, takže nezbývalo než vykročit skrz ocel a opustit svou celu. Konečně se seznámit se Škrabomilem.

Natáhl ruku a prsty pronikly ocelí. Zastudilo to... nebo si aspoň představoval, že to studí.

Škrábání utichlo.

Někdo tam na druhé straně si všiml prstů a zadoufal, že je brzy bude následovat zbytek těla. Nebo aspoň tak velký kus, aby posloužil jako něco víc než zákusek k odpolednímu čaji... pokud tedy to, co škrábe na druhé straně, pije čaj. Felix to tipoval spíš na becherovku.

Stáhl prsty, sevřel je do pěsti. Má pár posledních vteřin. Pokud nepronikne teď, tak se mu tahle šance už nemusí znova naskytnout.

Tak na co čeká? Chce tu žít věčně?

No...

Ale pak si vzpomněl na jídlo sedmi chutí a osmé bídý a prošel dveřmi.

* * *

Ocitl se ve tmě. Přikrčil se, provedl boční kop a bleskově se odkulil stranou.

Nic neviděl. Místnost byla tmavá a v některých místech ještě temnější. Jako by se temnota snažila zapsat do Guinnessovy knihy rekordů, speciálního vydání pro krtky.

A pak místností za Felixem přesně na čas proplul stříbrný pes a na okamžik osvítil okolí dveří.

Nikdo tam nebyl.

„Díky, Punto,“ řekl Felix. Zvláštní, skoro to vypadalo, jako by se odlétající pes tvářil uraženě.

Na zlomek vteřiny byla opět tma, ale pak světla na stropě unaveně zablikala a neochotně, jako medvěd ze zimní hibernace, se začala probouzet k životu. Paprsky prorážely tmu, která kolem zůstávala déle, než by měla. Jako by už zapomněla, že je na světlo alergická.

Blik. Blik. Blik.

Zatím to bylo nerozhodně, takže se Felix Jonáš rychle snažil prohlédnout a zapamatovat si místnost... pro případ, že by zase zhaslo. V těch krátkých okamžicích světla vypadala...

Bliiik.

... ne, rozhodně nevypadala jako místnost na vesmírné lodi.

Bliiiiik.

Vypadala, jako by kolem explodoval zverimex. Jako v pavučině se skrze místnost táhly provazy (vlastně, nebyly to provazy, ale Felix odmítal uvažovat o tom, co jsou ty vyschlé černé provazce zač), na kterých v nepravidelných rozestupech visely klece. Do stěn, stropů i podlahy někdo zarazil skoby a úchyty, ke kterým byly tyhle konstrukce přivázané. S chaotickou precizností, připomínající laserové pasti chránící nedobytné trezory. Klece nejbližší Felixovi byly prázdné. Odpověď na to, kam se zvířata poděla, mu dávaly stěny pokryté zaschlou krví a chlupy. V některých místech se sama místnost zdála pokrytá srstí, jako by se měnila v nějakého místnostodlaka.

Škrabomil nikde.

Utekl? Schovává se, aby zaútočil? Visící klece se tvářily nehybně. Pokud se mezi nimi Škrabomil proplétá, musí to dělat ztraceně šikovně, aby o žádný provazec nezavadil.

A v té chvíli za sebou Felix Jonáš zaslechl tiché škrábání. Prudce se otočil.

Šlo ode dveří, kterými prošel dovnitř.

Škrabomil byl na druhé straně.

Jak se tam mohl dostat? Kdy?

Přistoupil ke dveřím a klepl do nich. Tím dosáhl dvou věcí. Jednak škrábání zesílilo a jednak zjistil, že už má zase zpátky svou tělesnost.

Na stěně visel hasicí přístroj popsaný symboly, které vůbec nepřipomínaly lidský jazyk. Sevřel ho, přistoupil ke dveřím a odjistil západku. Odsud to šlo lehce. Pravačku s hasicím přístrojem pozdvihl, aby s ní rychle udeřil – a otevřel dveře.

Místnost byla stále prázdná.

Felixovi něco sevřelo vnitřnosti a chvíli trvalo, než mu došlo, co to je.

Strach.

Radostně se usmál. Strach. O pár tříd lepší než ta úmorná nuda, která ho provázela poslední dobou, jen občas vystřídaná vztekem a smutkem. Strach je bezva. Strach obvykle znamená, že se bude dít něco zajímavého.

Dveře zase zavřel. Pokud chce být Škrabomil tam a nebýt viděn, ať si to užije. On má na práci důležitější věci.

Blikání zpomalilo a světlo začalo vyhrávat nad temnotou. Určitě to mělo nějaký symbolický význam, ale pro Felixe bylo hlavní, že konečně pořádně viděl. Posouval se podél stěny, dál od dveří, a mapoval terén. Hledal

cestu mezi klecemi, aby si nemusel hrát na Catherine Zeta-Jonesovou. Před ním někdo vytvořil bludiště s desítkami tuhých provazců a stovkami klecí. Felix Jonáš se vrátil zpátky ke kovovým dveřím, otevřel je, zjistil, že je cela stále prázdná, nechal dveře otevřené a do jedné klece strčil.

Zhoupla se, ven se vysypaly kousky kostí a několikrát poskočily po podlaze. Vzápětí se rozvibrovala všechna vlákna. Klece se začaly třást. Něco se mezi nimi prodíralo. Klece poskakovaly jako šílené.

Strhl jednu z klecí. Naostřená lžíce byla příliš chabou zbraní.

A pak byli u něj.

Škrabomilové. Dva.

Felix se ohnal klecí ještě dřív, než se vynořili mezi provazci. Prvního udeřil do obličeje. Klec zajela dovnitř a obličej explodoval bílým hnisem. Škrabomilovi to nevadilo.

Druhý po něm něčím bodl. Felix zaregistroval pohyb, pustil klec uvízlou v Škrabomilově hlavě a couvl. Bledé ostří mu projelo kousek od břicha.

Ano, naostřená lžíce rozhodně nebyla nejsilnější zbraň, ale byla to zbraň. Navíc mu sloužila jako pero a jak je známo, pero je mocnější meče.

Což u Felixe vždycky vzbuzovalo pocit, že ti, co to tvrdili, nikdy neviděli meč.

Felix ustoupil zpátky do své cely. Škrabomil zůstal stát u vchodu a Felix si ho mohl konečně prohlédnout.

Kdysi to určitě býval člověk, teď už jen kosti potažené kůží. Ruce mu uprostřed předloktí končily a z vyschlého masa trčely kosti zostřené broušením do špičky. Tohle bylo to škrábání. Škrabomil si ze svých vlastních kostí vyráběl vražednou zbraň.

Opatrně vstoupil do Felixovy cely. A za ním ten druhý. Klec, která se pomalu stávala součástí jeho obličeje a potahovala se nádory. Oči byly úzké štěrbiny mezi boláky. Byl jako rakovina, která přežila svého hostitele a rozšiřovala se stále dál.

Vypadali, jako by si někdo vytvářel šablony k Jezdcům Apokalypsy. Smrt a Mor... chodící pěšky. Proboha, to by Felixovi ještě chybělo. Čtyři šílení turisté z Apokalypsy.

Škrabomil Smrt vstoupil do místnosti. Hýbal se, jako by nebyl zvyklý na normální chůzi, klátil se jako něco mezi puberťákem a japonskou obludou z hororu. Zvedl rukobodce k útoku.

Felix se zhluboka nadechl. Věděl, že po věčnosti samoty a kálení ve stejné místnosti, ve které jedl a spal, nesmí tuhle šanci propást. Nesmí uvažovat o tom, že si svým útekem možná jen rozšířil celu a Země zůstává stále nedosažitelná. Ne, nic teď nebylo důležitější než naplnění smyslu toho všeho. Musel to aspoň zkusit.

„Nazdar!“ oslovil monstra, která nejspíše vstupovala do místnosti. „Tak konečně spolu! Co takhle chvilka příměří? Pokec, výměna informací, vzájemné sblížení? Mám pro vás totiž nabídku, která se neodmítá – můžeme se společně pokusit být lepšími bytostmi!“

Bez odpovědi. Pokud nepočítal výhrůžné syčení. Dvojice postupovala dál. Pomalu, ale nevyhnutelně. Jestli nechtěl bojovat, musel začít couvat.

„Tedy, já už lepší bytostí sem... Teoreticky, samozřejmě, ještě to musím uvést do praxe, což tady jde dost blbě, když tu jsem sám. Člověk je snadno lepší bytostí, když je sám. A na druhou stranu, je mu na nic, když je lepší bytostí, ale není u toho nikdo, kdo by ho obdivoval.“

Škrabomil Smrt mu velmi nezdvořile skočil do řeči pravačkou. Felix svištícímu rukomeči zklamaně uhnul

a dostal se mu za záda. Na dosah chrčivě sípajícího Škrabomila Mora.

Prosmýkl se pod dalším seknutím, nabral Mora ramenem a odmrští ho na zeď. Mor se po ní rozprskl jako beďarovitý lívanec, ale vzápětí se zase dral vpřed. Felix už ustupoval zpátky k místnosti s klecemi. „Copak se vám taková šance ještě někdy naskytne? Myslíte, že na téhle mrtvé vesmírné trosce najdete jiný zdroj oduševnělosti? A ano, uznávám, já jsem na tom stejně, také se vás chytám jako stébel. Takže ještě naposledy – průměří?“

Zírali na něj stále stejně netečně. Bylo rozhodnuto. Musel se dostat k jiným lidem, dolů na Zemi.

Takže došlo na Pero.

Vbodl ho Smrti do propadlého oka.

Zaseklo se uvnitř.

Zakvedlal s ním, ale prsty pokryté směsí sklivce, krve a mozku příliš klouzaly. To, že se jeho soupeř hroutil k zemi a máchal kolem sebe pahýly, také příliš nepomáhalo. A navíc se přiblížil Mor.

Felix nechal Pero být a spojenýma rukama praštil Mor zesponu do brady. Napůl očekával, že ho tím pošle do salta nazad – ale z monstra jen vycákl sliz na strop. Dost jej ulpělo i Felixovi na rukách, na těle a na obličeji, hnis se mu dostal i do očí. Felix naslepo vykopnul... a noha mu uvízla v hnisavém těle.

Monstrum ho popadlo. Když si Felix dokázal protřít oči, viděl, jak ho vtahuje dovnitř. Nádory pokrytá klec už byla součástí jeho těla, jestli Felix něco rychle neudělá, čeká ho brzy stejný osud.

Jenže jediná zbraň, která se dala použít, stále vězela v oku Škrabomila Smrti a Felix si nebyl jistý, že by mu lžička proti Moru pomohla. Leda by ho hodlal sníst. Jako velký hnisový puding.

Noha, která vězela uvnitř monstra, ho začala pálit, jak se do ní zahryzávaly trávící šťávy. Oukej, pomyslel si Jonáš, to nám ta zábava dlouho nevydržela. Možná ta nuda byla přece jen lepší.

Povolil nohu, na které udržoval balanc, a svalil se na zem. Mor strhl s sebou, s čvachtnutím dopadli na kovovou podlahu a přitom se Felixovi povedlo vyrvat nohu z útrob. Překulil se stranou – a v té chvíli se na něj vrhl Škrabomil se lžičkou v oku. Loketní kost škrábla Felixe na boku a druhou zachytil jen pár centimetrů od obličeje. Pěstí volné ruky udeřil vši silou do vyčnívajícího kusu lžičky. Zajela do mozku jako do tvarohu.

Srazil kostlivce na zem. Byl vlastně docela lehký. Přitiskl mu slepě máchající ruku k podlaze a druhou nohou tvrdě přidupl. To zapraštění bylo stejně děsivé jako naprosté ticho, se kterým to Škrabomil akceptoval. A pevné kosti to úplně nevzdaly, musel ještě třikrát trhnout za loket...

... ale pak už ten Meč konečně měl.

Rozmáchl se s ním a srazil hlavu Moru. Netušil, jestli ho to zabilo, a ani nehodlal zůstat v místnosti tak dlouho, aby to zjišťoval. Vycouval ven, zabouchl za sebou, zajistil vchod a doufal, že tihle turisté Apokalypsy byli jen dva. Válku a Hlad potkal nechtěl.

Sesul se po dveřích na zem. Musel si přiznat, že přece jen vypadl z formy. Člověk stráví sotva pár miliard let zavřený v jedné místnosti, a už mu dělá problémy zabít dva mutanty. Nebo co to bylo. Ne, je ve vesmíru. Pokud to nebyli mimozemšťané, musí to být mutanti.

Do pytle, kde jsou ostatní? Jak to, že ho ještě nepřišli zachránit? Kde je Klaudie? Kde je Walter? Kde je Vincenc? Kde jsou všichni?

Co se vůbec děje na Zemi?

II.

Do baru vstoupily tři holé lebky v černých maskáčích a ihned se ozval výstřel.

Nikdo z osaměle sedících hostů ani nevzhlédl. Jen ti tři se instinktivně přihrčili. Vypadali při tom celkem směšně, ale to by se jim za prvé nikdo z přítomných neodvážil říct do očí a za druhé už se ten vtip dávno omrzel úplně každému, barmana a majitele podniku Tondu nevyjímaje.

„Pardon, pánové!“ mávl na ně, ať jdou dál a přestanou se rozhlížet – po původu výstřelu i po tom, jestli se jim někdo nesměje. „Já už ten praštěnej zvonek vážně odpojím...“

První z příchozích, víc než dvoumetrový čahoun, to pochopil první: „Ty vole, bar Učpaná střílna...“

„Hm, pěkná debilita,“ odfrkl si druhý, který se na úzké vstupní schodiště na šířku málem nevešel a podnik tím u něj předem prohrával. „A pochybuju, že tu vařej.“

„Ale jo,“ narovnal se i třetí, vedle obou svých parťáků zdánlivě mrňavý, a ukázal na malou tabulku vedle pultu, kterou na tu dálku v přítmí podniku dokázal rozeznat jedině on. „Támhle maj menu. Všechno střelený.“

Tondovi bylo jasné, že ti tři rozhodně nezačínají večer v jeho baru. Jen stěží spolkl poznámku o Dlouhém, Šírokém a Bystrozrakém a nasadil profi úsměv: „Kuchař už to bohužel zabalil, pánové, ale můžu nabídnout aspoň Puklý dělo nebo Zásah potopence. Chleba mám čerstvej.“

Široký se chtěl vztekle otočit, ale druzí dva už se hrnuli k volnému stolu uprostřed. „Na jídlo kašlu, hlavně ať je rum,“ prohlásil Dlouhý. „Dneska mám fakt splávek!“

„Tři Morgany!“ vybral z lahví za barem Bystrozraký. „A tři piva! Fofrem, lekáme!“

Široký ještě chvíli stál, ale pak se k nim s výrazem nejvyššího odporu připojil. Cestou znechuceně ucedil: „Tak ty vajíčka. Dvojité. Ale jestli nebudou aspoň se slaninou a na cibulce...“

„Budou,“ dál prokazoval Tonda svou profesionalitu a vážně litoval, že nechal odemčeno. Přesně z tohohle důvodu občas po deváté naoko zavíral a pouštěl dovnitř jen štamgasty – ale další vtip, za který už se mu chtělo vraždit, byl ten o hospodě Na mýtince. A dnes nedorazil nejlepší zákazník, takže tržbu navíc potřeboval. „Ty tři Podpurný palby už točím.“

Naděje, že se trojice z pohádky pro malé nacíčky utišením žízne trochu uklidní, byla planá. Ať už slavili cokoliv, řvali stále hlasitěji, na sebe i na všechny kolem – a většina hostů to brzy s vyčítavým pohledem směrem k baru zabalila, zaplatila a odešla. Zůstal jen drobný vousatý důchodce v ošuntělých šatech a s brýlemi s tak tlustými skly, že musely být neprůstřelné, který si sem celé roky každou sobotu chodil číst staré knihy zabalené v novinách a nikdy neřekl nic než: „Ještě jedno malé, prosím!“, a celkem udělaný mladík, kvůli němuž Tonda neustále doplňoval neperlivé Mattonky a zelený jasmínový čaj. Nechápal, co takový sportovec na Ucpané střílně má. Kvůli společnosti sem rozhodně nechodil – jen celé hodiny zíral do mobilu, který tu nemohl mít signál, a všechno ostatní ignoroval.

Tonda vzadu v kuchyňce právě smažil dvojité Puklé dělo a jen stěží odolával pokušení do něj plivnout, když

se opět ozval výstřel a trojice okamžitě ztichla. Očividně před bouří. Odstranil vajíčka z plamene a ustaraně se vyšel podívat, co se děje.

Bylo to přesně to, čeho se obával.

Nepohádková trojice jako jeden muž zírala ke vstupním schodům a po tváři se jim rozléval úsměv.

„Hele, chlapi,“ zašklebil se Dlouhý, „tak tenhle večer přece jenom nebude marnej!“

Široký spokojeně přikývl: „No jo, kámo! Roštěná!“

„Já ji viděl první!“ zabodl mu Bystrozraký prst do masité hrudi. „Hej, krásko, máme volnou židli! Nebo chceš rovnou na klín?“

Tonda v tu chvíli strašlivě litoval, že je přece jenom aspoň nezkusil vyhodit. Příchozí byla právě ta, na kterou dosud marně čekal. Blondýna s ostrým nosem a věčně zakalenýma očima, na jejíž útratě za víno poslední půlrok prakticky stála jeho živnost. Ptáče, které zřejmě nedávno vypadlo z hnízda a možná už ani nestálo o hledání cesty zpět.

Zpočátku se jí Tonda pokoušel zraněná křídla nějak vyléčit, ale po půl roce marné snahy už jen prostě udržoval sklenice plné.

Nově příchozí byla vyznavačkou nestárnoucí módy nedbalé elegance – tenisky, černý top a děravé džíny. Stála na schodech a jen mlčky zírala na čekající skiny. Zdálo se, že to rovnou otočí a zas odejde.

Tonda posmutněl, ale vůbec jí to neměl za zlé. Rychle zvážil, jestli přece jen neriskovat a nezkusit ty pitomce vypoklonkovat – ale najednou nemusel. Bystrozraký totiž kul železo, i když bylo očividně naprosto chladné, a rozverně zaječel: „No ták, na co čekáš? Pití je na nás!“

Ptáče se usmála. Zvláště, jen levým koutkem, mírně kysele – ale úsměv to byl.

„Proč ne?“

Sestoupila do lokálu přímo k trojici. Opřela se o nabízenou židli, čímž jim nabídla výhled do hlubokého výstřihu svého topu, a rozpustile se zeptala: „Tak co pijem?“

„Jenom si řekni!“ naklonil se Široký tak, aby si pohled na její oblíny pořádně užil.

„Fajn, tak dvojku červenýho,“ přikývla a k jejich velkému zklamání se opět narovnala. „Dej mi to na bar, Tondo, jdu si přepudrovat ksicht.“

A bez dalšího slova odkráčela na záchod.

Trojice za ní zůstala zírat – nejprve překvapeně, pak popuzeně, nakonec už definitivně vražedně.

„Co si ta píča jako myslí?“ zavrčel Dlouhý především směrem k Tondovi, který s kamennou tváří pokládal sklenici vína na barový pult. „Hele – tys to jako fakt napsal na nás?“

Barman se rozhodl pro diplomatický přístup: „Tohle Tepenné krvácení jde za mnou, pánové. A to Puklé dělo hned donesu.“

Rychle zmizel v kuchyňce. Pokud nadávali dál, v prskání vajíček to neslyšel.

* * *

Do lokálu se i s vrchovatým talířem a ošatkou chleba vrátil přesně ve stejném okamžiku jako Ptáče. Čekal kvůli tomu připravený za závěsem dobrou minutu. Doufal, že jídlem utiší vášně toho nejvzteklejšího.

„Už se to nesée!“

Nepovedlo se.

Široký si Děla nevšímal a hleděl jen na Ptáče, která celou trojici okázale ignorovala a mířila k baru: „Hlavně sem koukej přenýst to její víno.“

„Jo,“ potvrdil Bystrozraký s přimhouřenýma očima. „A jestli vona ví, co je pro ni dobrý, začne se chovat slušně.“

„Nebo rozjedem trochu jinší zábavu,“ dodal Dlouhý zlověstně.

Tonda položil talíř i ošatku a zhluboka se nadechl.

Nebyl si jistý, co by z něj nakonec vypadlo, ale najednou ucítil na rameni ruku. Ptáče ho jemně nasměrovala zpátky k baru a zůstala před trojicí sama, se sklenicí v ruce.

„Takže tohle víno patří jediné k tomuhle stolu?“ otázala se stále s tím zvláštním sladkokyselým úsměvem. „Jeho přijetím jsme uzavřeli nevyřčenou smlouvu, že s vámi budu mluvit, hihňat se vašim vtipům, vypiju ještě aspoň další tři, to poslední s nějakým hezkým práškem navíc – a pak se od vás poslušně nechám vojet venku v uličce?“

Chvilí bylo ticho.

Pak se Široký chlívácky zašklebil a přikývl: „Já budu první. Už z toho vlhneš?“

Ptáče se k němu naklonila, významně nadzvedla obočí – a vylila mu víno do klína.

„Ani ne – jaký to je?“

Široký se překvapením vůbec na nic nezmohl. Zato Bystrozraký jí ihned skočil za záda a Dlouhý se natáhl přes stůl a hmátl jí po vlasech.

Tonda také hmátl – po baseballce pod pult. A ten mladý svalovec překvapil, také se odhodlal zvednout. Jen brýlatý staroušek dělal, že nic nevidí a neslyší.

Ptáče si pohrdavě odfrkla, odrazila Dlouhého ruku stranou a řekla jen: „SEDNOUT.“

Tonda poslechl. Jenže neměl na co. Kecnul si v úzkém prostoru za pultem až na tvrdé dlaždice, praštil se do

týla o okraj dřezu a chvíli viděl jen tmou a pár dosud neobjevených souhvězdí.

Než se konečně vyhrabal na nohy, situace se úplně změnila.

Trojice se svorně zapírala o desku stolu a naprosto marně se pokoušela vstát. Široký funěl jako lokomotiva s prasklým kotlem, Bystrozraký poučil oči jako zhulený chameleon, Dlouhý byl v obličejích rudější než říjen – ale tělo je od pasu dolů zkrátka neposlouchalo.

To samé svalovec. Ten se však vstát nepokoušel – jen nechápavě kroutil hlavou, křečovitě svíral kalíšek se zeleným čajem a v očích měl strach.

Důchodce zvedl zrak od knihy, zamyšleně se na ně podíval a pak si četl dál.

Ptáče seděla na baru, přímo před Tondou, a dění za svými zády si nevšímala.

„Ještě dvojku,“ usmála se na něj – výjimečně nekysele. „Nebo radši rovnou láhev. Teď už na to snad budu mít klid.“

Obdržela své pití, nalila si, první sklenici do sebe vyklopila na ex. Pak se napůl otočila k trojici a zamračila se: „Už budete hodní?“

Ať se jim dělo cokoliv, v tu chvíli to polevilo. Úlevně si protáhli svaly ochromené křečím, vydechli – a okamžitě začali předstírat, že se to celé vůbec nestalo. A že Ptáče neexistuje.

Výhrůžně se ohlédli na svalovce a staříka, jestli si něco nedovolují, a pak se začali celkem potichu bavit o včerejším zápase a o tom, jak si měli počkat na sudího a pořádně mu za tu neodpískanou penaltu rozbít hubu.

Klid vydržel skoro pět minut.

„Kurva, to jsme tady U Suchánků? Další rundu!“ začal najednou Dlouhý, praštil prázdným panákem o stůl

a rozjel typické hospodské domino: Rozlil Bystrozrakému pivo, ten vyskočil od stolu, aby se tekutině vyhnul, překocená židle spadla přímo na vousatého důchodce a vyrazila mu drahocenný tisk z ruky. Stařík také vyskočil, vrhl se za svou vzácností na zem, nechtěně strčil do Širokého, ten se bodl vidličkou do tváře a poslední sousto mu spadlo na zem – a deset vteřin poté už byl malý brejloun obklopený všemi třemi, ochrannitelsky si tiskl knihu na hrud' a očividně ho čekala strašlivá nakládačka.

Nebo ještě hůř. Široký se v mučení slabších očividně vyznal. Fyzické násilí samozřejmě vždy představovalo lahodnou třešinku na špičce každé šikany, ale správný znalec vždy zahajuje lekci z bezmoci.

Vytrhl roztřesenému staříkovi knihu a serval z ní novinový obal. „Sefer Raziel HaMakak... ne, HaMalakh... ty vole, co je to za kravinu? A ty klikyháky uvnitř... Pěkná sračka. A úplně se rozpadá. Tý nebude škoda, co?“

„Prosím! Neničte ji!“ Mrňavý vousáč to říkal překvapivě klidně. „Tohle vydání je jedinečné a nenahraditelné.“

Dlouhý a Bystrozraký se rozchechtali a stlačili mrňavého vousáče na kolena, ať tedy prosí. Široký se také spokojeně usmíval, pevně uchopil knihu oběma rukama staříkovi přímo před obličejem, natrhl vazbu zatím jen o kousíček – a pak se chtěl chvilku kochat tím, co přijde.

„Blbý, co? Nemáš bejt tak nešikovnej, kreténe. Nešikovnejm lidem holt hezký věci nevydržej.“

Jenže knihomol ani neúpěl, ani neprosil. Naopak docela prakticky vyjednával: „Zaplatím. Mám u sebe tři tisíce.“

„Ale?“ zbystrčil Bystrozraký. „Tři tisíce? Slušnej začátek. A co takhle udělat si ještě vycházku k bankomatu, co?“

„Jo, pěkně to zaokrouhli, třeba na desítku!“ podpořil skvělý nápad Dlouhý.

„Dobrá,“ souhlasil střízlík stále velmi klidně. „Hlavně už ji dál nepoškozujte. Jinak nezaplatím nic.“

„Tak ty nám chceš rozkazovat, chudinko?“ uchechtl se Dlouhý.

„Ne, počkejte...“

„On tu hubu nezavře,“ zamračil se Široký. „Asi se potřebuje seznámit se zákonem silnějšího!“

A jednou rukou pustil knihu, rozmáchl se a vrazil pěst do zubů... Bystrozrakému.

„Tfo... tfo bvbneš?“ odpotácel se jeho kumpán stranou a v předklonu si svíral ústa. „Fef fbláfnil?“

Široký zíral na sedřené klouby své pravačky a nechápal to o nic víc než on.

Zato Dlouhý měl velmi krátké vedení a pohlédl směrem k Ptáčeti, která celou tu dobu seděla zády k nim u baru a jen nevšimavě upíjela. „To zas vona! Já ji...!“

A jak se chtěl rozběhnout, nakopl Širokého do koulí.

Tlustoch se s vytřeštěnýma očima zhroutil na kolena. Dlouhý ztratil rovnováhu, máchl rukama, aby ji získal, sejmul ohnutého Bystrozrakého, pozadu přes něj přepadl a praštil se hlavou o stůl – Bystrozraký sice vůbec nechápal, co se vlastně stalo, ale i tak ihned vyskočil a zakroutil mu nosem – a v tu chvíli to Širokému konečně došlo, napřáhl ruku s knihou ke staříkovi, ten ji hbitě drapl a couvl ke svému stolu – a Ptáče se otočila.

„Tak zákon silnějšího, jo?“

Trojice se přestala vzájemně trestat a jen na ni bez hnutí zírala. Stejně jako stařík, svalovec i Tonda.

„Silní vládnou světu?“ pokračovala s pohrdavým ušklíbnutím. „Souhlasím. A jaký to je, zjistit, že vy ti silní nejste? Že jste taky jenom chudinky?“

Sáhla si pro sklenici a zhluboka se napila. Trojice tu chvilku nepozornosti rychle využila. Každý si sám vrazil pár facek.

„Síla je jinde, vy ubožáci, a koukejte si zvykat, že si na ni nikdy ani nesáhnete. Protože jí nejste hodni. A máte obrovský štěstí, že se s váma už nehodlám mazat, jinak bych vás o tom poučila ještě důkladnějš.“

Ukázala očima k východu.

Trojice pocítila, že se opět může svobodně hýbat. Nikdo z nich toho nevyužil. Jen na Ptáče dál zírali. A pak chvilku jeden na druhého.

Vrhli se na ni.

A ihned zase stáli.

„Nepoučitelný, co?“ Ptáčeti se v očích objevilo cosi mrtvolně chladného. „Takže z vás teď nadělám dementy, který si sami nedokážou ani rozepnout poklopec – a je jim to jedno. Fajn. Těhle měsíc jsem dobrej skutek ještě neudělala.“

Konečně jim to došlo. Prosili alespoň očima, chtěli začít couvat ke dveřím, ale Ptáče je nepouštěla. Zírala na ně jako na výkal, který se jí přilepil na oblíbenou botu, a vzápětí ji popadl záchvat nekontrolovatelného vzteku. Mrštla skleničkou o stěnu a začala na trojici rvát:

„Já nejsem žádná milosrdná kouzelná babička, vy podělaný svině! Jsem žízňivá dračice, vy jste mi vlezli rovnou do doupěte a naplnili jste ho ohavným puchem toho nejodpornějšího možného druhu člověčiny! Budu se muset ožrat mnohem víc než jindy, abych ten smrad přebila, a nemám na to, takže tu KOUKEJTE NECHAT VŠECHNY SVOJE PRACHY A KONEČNĚ VYPADNĚTE!“

Splnili rozkaz. Odhodili jí k nohám peněženky, i ve třech se cestou ven málem zvládli ušlapat a vstupními

dveřmi lomcovali tak zoufale, že splnili Tondovo tajné přání a utrhli zvonek.

Svalovec se také nedobrovolně zvedl a odešel. Mnohem pomaleji. Zřejmě to koupil jen okrajově.

Zato stařík zůstal sedět. Vnímal jen svůj grimoár – nejprve zamračeně zkoumal natrženou vazbu, pak ho s nesmírnou opatrností opět balil do novin. To, co se právě odehrálo, buď okamžitě vytěsnil do oblasti mámení smyslů, nebo to naopak dokonale chápal a nepovažoval za nic zvláštního.

A očividně, opět, ani za hodné poděkování.

Ptáčeti to bylo jedno. Vysypala na pult obsah všech tří peněženek, bylo to hodně přes čtyři tisíce, a kývla k řadě mírně zaprášených lahví červeného, uložených naležato v dřevěném stojanu v rohu. „Vem to zleva a řekni, až to nebude dost.“

Tonda před ni postavil novou skleničku a došel jí splnit přání. Cestou si všiml, že svalovec nechal na stole peněženku také, a vzal ji s sebou. Sfoukl z lahve prach, odkorkoval ji, nechal obsah chvíli vydýchat – a zatím se chtěl věnovat nálezů.

„Hele, dobrý, má tu občanku. Jmenuje se David Krombach...“

Ptáče se natáhla a vytrhla mu peněženku z ruky.

„Postarám se o to.“

„Počkej, chtěl jsem ji tu prostě uložit, až se pro ni vrátí...“

„Co jsem řekla?“

„Takže mu ji doneseš? Říkal jsem si, že je to tvůj typ.“

Myslel to jako vtip, ale Ptáče mu za to věnovala takový pohled, že se nejspíš trefil. Rozhodl se poslechnout svůj pud sebezáchovy a nechat to být. „Ten výstřel useknutej v půlce zněl fakt divně, co?“ připomněl destrukci zvonku, aby převedl řeč úplně jinam.

Ptáče však dál jen mlčela a významně hleděla na otevřenou lahev. Pochopil a už jen zcela tiše naléval, naléval a naléval.

Někdy během té chvíle nechal ošuntělý důchodce na svém stole na korunu přesně odpočítanou útratu a nenápadně se vytratil. Tonda si toho ale všiml – byl by špatný barman, kdyby si ho nechal jen tak proklouznout –, a přišlo mu trochu divné, jak dlouze se ten mrňous po Ptáčeti ohlédl, než za ním definitivně zaklaply dveře.

Každopádně pochyboval, že ho ve svém podniku ještě uvidí.

* * *

Když Tonda vyšel za Ptáčetem na ulici a zamkl bar, nechybělo moc do svítání.

Byl nadraný. Obyčejně se od hostů zvát nenechal, ale většina těch drahých vín byla natolik zajímavá, že ochutnávce neodolal. Teď se všechno točilo a vážně jen doufal, že všechno uklidil, umyl a spočítal dobře. I když to bylo jedno. Prostě zítra přijde dřív... Dneska...

Zato Ptáče vypadala naprosto střízlivá. Nebo mu to tak jenom připadalo. Musela urazit snad pět lahví, přišlo mu to naprosto neskutečné – ale vlastně se nedivil. Vždycky se kolem ní děly zvláštní věci. A po dnešku...

Nevěděl, kde Ptáče bydlí, ale pokaždé takhle po zavíračce šla kus s ním. Když nepočítal tu jednu noc (u které si stejně pořád nebyl jistý, jestli se mu nezdála), byl to asi největší projev její touhy po lidské společnosti, jakou u ní zažil.

Většinou oba mlčeli. Sice mu přišlo, že mu vlastně chce něco říct, ale nepáčil to z ní. Barmanská škola – mluv s těmi, kteří to chtějí, a zbytek podpoř tichou sounáležitostí.

Tentokrát však její mlčení respektovat nevydržel.

„Hele... takže magie fakt existuje, co?“

Podívala se na něj vážně pobaveně: „Blesku.“

„Jo, jasně, chápu, ale... ale jako že některý lidi fakt uměj spoustu divnejch věcí a před zbytkem světa to tajej?“

„Hm.“

„Ale ty ses s tím dneska teda moc netajila.“

„Časy se měněj...“

Doufal, že mu řekne víc, ale nepokračovala. Vlastně možná i trochu zavrtěla hlavou, aby to nechal být.

Jenže alkohol a vrozená zvědavost se spojily a dodaly mu odvahu: „Hele, jenom... Nic po tobě nechci, tak to, prosím tě, neber zle, ale stejně... Dá se to naučit? Kde?“

Ticho a docela nehezský pohled.

„Tak nic, dobře, jako bych nic neřek.“

Celý blok kráčeli mlčky a došli až k místu, kde se vždycky rozdělili. Když si řekli dobrou, nemohl se zbavit pocitu, že je to nějaké jiné než jindy. Že je to...

„Hele, proč mám pocit, že už tě nikdy neuvidím?“

Usmála se. Trochu smutně: „Opatruj se, Tondo. A... promiň.“

„Co, ten dnešek? V pohodě, to byla normálka, na kre-tény narazíš všude.“

Přikývla tak nějak útrpně, jako by jí to nějakého konkrétního kretěna připomnělo, a pak bez dalšího slova zamířila pryč.

Sledoval ji pohledem, dokud nezašla za roh, a říkal si, že měl trvat na tom, že ji doprovodí. Jenže ona by se nenechala. A vlastně by si to nabídnout ani netroufl. Nemluvě o tom, jak pitomý tenhle instinkt v tu chvíli vlastně byl. Vždyť jestli šlo o něčí bezpečí, měla by spíš ona doprovázet jeho.

Chtěl se té myšlence uchechnout.

Vzápětí si ji místo toho zopakoval úplně vážně – a na víc se nezmohl. Ten obrovský chlap ho do té dodávky nacpal takovou rychlostí, že stěží otevřel ústa k výkřiku.

Dostal pár ran, do těch otevřených úst špinavý hadr, přes hlavu pytel a už se jen bezmocně vezl.

* * *

Najednou byl dokonale střízlivý.

A nezadržitelně se propracovával k panice. Ležel na podlaze dodávky s rukama spoutanýma plastovým zdravotním hadem za zády a únosce seděl nad ním. Otevřeným průhledem z kabiny řidiče se ozvalo pár delších vět v jazyce, který nepoznával – na rozdíl od staře znějícího hlasu, který je vyřkl. Ten mu povědomý byl.

Knihomol?

Víc nad tím přemýšlet nestihl. Únosce se k němu naklonil, stáhl mu pytel z hlavy, vytáhl roubík a tiše, česky, s mírným ruským přízvukem pronesl: „Když ty řvát, Toníček, bude bolet víc.“

Barmana ani nestihlo napadnout, odkud ho ten člověk může znát a co že bude bolet. Na to druhé ostatně ihned odpověď obdržel. Ledviny.

Nezařval, jen se pod dupnutím na záda zkroutil a zaskučel. Únosce mu přizvedl hlavu za vlasy a dlouze se mu zadíval do očí. Ty jeho byly zvláštní, hluboké – mámě... Tónu náhle zachvátila závrať. Všechno se zatočilo, nechápal, co se s ním děje, jen se mu do mysli vkrádalo nutkání všechno vzdát, podvolit se...

Asi byl přece jen pořád opilý. Zhluboka se nadechl a znovu se zkusil sebrat.

Únosce se nespokojeně zašklebil, trochu se napřímil a zavrtěl hlavou. „Silný. Potřebuje naměkčit.“

Zepředu se opět ozval ten povědomý hlas. Vyřkl jediný, úsečný příkaz. Neznělo to slovansky. Únosce se uškříbl a vzápětí přišly další tři dupnutí do ledvin, chycení za vlasy a šestkrát omlácené čelo a nos o podlahu.

Teprve pak, konečně, otázky. O nějaké Klaudii Doskočilové. Koho s ní Tonda viděl. Čím se živí. Jestli pořád tolik pije a co k tomu navíc bere.

Měl dost rozumu na to, aby nezačal křičet, že žádnou Klaudii nezná, a přesvědčovat je, že to celé musí být nějaký omyl. Přemýšlel – a těsně předtím, než se jeho mlčení přestalo únosci líbit a hrozila další rána do obličeje, došlo mu to.

„Vy myslíte Ptáče?“

Únosce se zamračil. Pak sáhl do kapsy a vytáhl fotku. Ptáče na ní byla s nějakými třemi podivnými muži. Nikdo z nich očividně neměl tušení, že jsou foceni.

„Klaudie Doskočilová,“ ukázal únosce na Ptáče. Opět se Tondovi upřeně zahleděl do očí. „Vy chovat k sobě jako staří druzi – takže mluv!“

Barman se zarazil. Nechtěl na Ptáče nic říct, byl vlastně až v šoku z toho, jak moc mu záleželo na tom, aby jí tihle sviňáci neublížili – ale současně se vrátilo to vtíravé nutkání spolupracovat provázené velmi pádnou myšlenkou, která zněla jako jeho: *Co jí dlužíš? Sotva ji znáš! A ona tě namočila do něčeho, čemu ani nerozumíš! Vážně kvůli ní hodláš zhebnout?*

Únosce se bez přerušení pohledu rozmáchl k ráně. Tonda se předem schoulil a mužovy oči mu okamžitě vyplnily celý svět.

Pěst nakonec nedopadla. Pocítil za to takřka vděčnost a vzápětí pochopil, že se zlomil.

Vysypal jim o ní všechno, co věděl. Že k němu chodí už půl roku a pije čím dál víc. Že si k tomu občas dá